

Kız ve Tilki Yavrusu

Jane MEADOW

Kız ve Tilki Yavrusu

Jane MEADOW

Sophie yağmurlu günleri severdi. Beyaz puantiyeli sarı yağmurluğu yürürken hışırdıyor, kırmızı lastik çizmeleri her su birikintisinde şırıldıyordu. İçinde atıştırmalıklar ve hayvan çizmek için bir defter olan yeşil bir kanvas sırt çantası taşıyordu. Bu gri sabahta ormanın yakınındaki patikayı keşfediyor, bir tavşan ya da kuş görmeyi umuyordu.

Sophie'nin ela gözleri, damlayan çalıların arasından bakarken parladı. Açık kahverengi teni, kâküllü dalgalı koyu saçları ve burnunun üzerinde birkaç çili vardı. Vahşi hayvanların sessiz ziyaretçileri sevdiğini biliyordu. Bu yüzden yumuşak adımlarla yürüdü, yağmurun yapraklara pıtır pıtır yağışını dinledi. Sonra yolun yakınından gelen minik, korkmuş bir ciyaklama duydu.

Sophie sesi takip etti. İşte, yolun kenarında, bir kedi yavrusundan büyük olmayan bir tilki yavrusu oturuyordu. Pas rengi turuncu tüyleri ıslaktı ve kocaman koyu kahverengi gözleri ona bakıyordu. Yavru ayağa kalkmaya çalışırken bacakları titriyordu. 'Ah, seni zavallı küçük şey,' diye fısıldadı Sophie. 'Annen nerede?'

Sophie'nin ilk aklına gelen, yavruyu kucağına alıp eve götürmek oldu. Ama öğretmeninin söylediklerini hatırladı: vahşi hayvanların özel bakıma ihtiyacı vardır ve bazen en iyi yardım uzmanları aramaktır. Yavruyu korkutmak ya da ailesinden ayırmak istemiyordu. Bu yüzden uzakta durup izledi.

Yavru titriyordu. Sophie hızlı ama nazıkçe hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Defterini çıkardı ve gördüğü her şeyi yazdı: saati, yeri ve yavrunun nasıl göründüğünü. Sonra derin bir nefes aldı ve yaban hayatı kurtarma ekibinin numarasını çevirdi. 'Alo?' dedi. 'Yolun yakınında tek başına kalmış bir tilki yavrusu buldum.'

Kurtarma görevlisi hemen geldi. Adı Maya'ydı ve parlak bir rozetli koyu yeşil bir üniforma giyyordu. 'Bizi aramakla doğru şeyi yaptın,' dedi Maya sıcak bir gülümsemeyle. 'Şimdi, annesinin nerede olduğunu bulana kadar bu küçüğü güvende ve sakın tutalım.' Sophie başını salladı, gurur duyuyor ama biraz da endişeleniyordu.

Maya dizlerinin üzerine çöktü ve yavruya uzaktan baktı. 'Yaklaşık altı haftalık,' dedi. 'Dolaşacak kadar büyük ama uzun süre yalnız kalamayacak kadar küçük. Annesi muhtemelen yakınlarda, onu arıyor.' Sophie'ye kalın bir eldiven çifti verdi. 'Şuradan, şu çalının arkasından izleyeceğiz. Yavruya dokunmamalı ya da onu sıkıştırmamalıyız.'

Sophie ve Maya büyük bir çalının arkasına saklandılar. Yavru hareketsiz durdu, kabarık kuyruğu bedenine sarılmıştı. 'Neden onu kucağımıza almıyoruz?' diye fısıldadı Sophie. 'Çünkü vahşi anneler avlanırken yavrularını sık sık bırakırlar,' diye açıkladı Maya. 'Yavruyu alıp götürürsek annesi onu bir daha asla bulamayabilir. Ona geri dönmesi için bir şans vermeliyiz.'

Sophie yavruyu şefkatli gözlerle izledi. Beyaz göğsünü ve koyu kulak uçlarını fark etti. 'Çok korkmuş görünüyor,' dedi. 'Öyle,' diye yanıtladı Maya. 'Ama bizim işimiz onu sakın tutmak. Gürültü ve hareket vahşi hayvanları korkutur. Bu yüzden bekleriz ve izleriz.' Sophie başını salladı. Ne yapacağını bilen uzmanları aradığı için mutluydu.

Dakikalar geçti. Yağmur durdu ve güneş bulutların arasından göründü. Sophie'nin kırmızı çizmeleri çamur içindeydi ama umursamadı. Gözlerini yavrudan ayırmadı. 'Annesi gerçekten gelecek mi?' diye sordu. 'Sanırım gelecek,' dedi Maya. 'Tilkiler fedakâr ebeveynlerdir. Ama sabırlı olmalı ve ona alan tanımalıyız. Bilgi ve özen el ele gider.'

Birden Sophie ormanın kenarında bir turuncu t y parıltısı g rd . 'Bak!' diye fısıldadı. Ucu beyaz kuyruklu, ince yapılı bir tilki durmuş onları izliyordu. Kehribar g zleri temkinliydi. 'İşte annesi,' dedi Maya yumuşak bir sesle. 'Geri çekilmemizi bekliyor. Ona açık bir yol verelim.' Bir ağacın arkasına, daha uzağı çekildiler.

Anne tilki birkaç adım ilerledi, sonra durdu. Havayı kokladı. Yavru minik bir ciyıklama yaptı ve kuyruğunu kıpırdattı. Sophie nefesini tuttu. 'Hadi, küçüğüm,' diye fısıldadı. Anne tilki yaklaştı, kulakları seğiriyordu. Sonra burnuyla yavruyu nazikçe dürttü. Yavru sevinçle ciyıkladı ve ona sokuldu.

Sophie'nin yüređi kabardı. Anne tilki yavruyu ensesinden tuttu ve ormana dođru tırıs tırıs gitti. Gözden kaybolmadan önce duraksadı ve arkasına baktı. Sophie el sallayarak veda etti. 'Harika bir şey yaptın,' dedi Maya. 'Vahşı bir ailenin bir arada kalmasına yardım ettin.' Sophie gülümsedi, ela gözleri mutlu yaşlarla parlıyordu.

Maya, Sophie'yle ak yaptı. 'Unutma,' dedi, 'vahşı hayvanlara yardım etmek onları eve götürmek değildir. Onlara ihtiyaç duyduklarını vermektir: alan, sessizlik ve uzman bakımı. Bizi arayacak bilgiye ve yavruyu güvende tutacak özene sahiptin.' Sophie başını salladı. Bu günü asla unutmayacağını biliyordu.

Eve dönerken Sophie tilki yavrusunu düşündü. Yardım etmek istemişti ve etmişti de—akıllı ve nazik olarak. Sarı yağmurluğu hışırıyor, kırmızı çizmeleri şıpırdıyordu ama artık bu ses mutlu bir şarkı gibi geliyordu. Arkadaşlarına anlatmak için sabırsızlanıyordu: vahşi hayvanların özenimize ihtiyacı var ama bilgimize de ihtiyaçları var.

O gece Sophie defterine tilki ailesinin resmini çizdi. Altına şöyle yazdı: 'En nazik yardım çoğu zaman en akıllı yardımdır.' Kocaman koyu gözlü minik yavruyu ve onun eve dönüş yolunu bulmasına nasıl yardım ettiğini hep hatırlayacağını biliyordu.